

Drinkarflickans död

Vid tolv års ål - der en li - ten flic - ka med korg på ar - men mot kro-gen går. Från hem-met
hen - ne man djär-vas skic - ka att kö - pa bränn - vin, man väl för - står. I dryc-kes-
- la - get där hem-ma sit - ter en ru - sig fa - der vid sköv-lad härd. Bland hö - ga
dri - vor och köl - den bit - ter går lil - la An - na av hung-er tänd.

Hon blickar uppåt, ser stjärnor tindra,
hon viskar: »Där bor min moder huld.
Från tornets glashav i ljusvågsskimmer
hon går på gator av renat guld.
Hon dog i drivan med Per i famnen
novemberratten förlidet år,
nu ovan molnen på himlaranden
en himmelsk sällhet hon njuta få».

»Till mor min för mig», så beder Anna,
»tag hem ditt barn, snälle käre Gud».
Och isig blek sjunker hennes panna,
av vita änglar hon förs till Gud.
Nu har hon kämpat och seger vunnit,
den bleka kinden ej tåras mer.
Sin kära moder hon återfunnit,
där ingen skilsmässa mera är.

Nu uret redan var midnatt slaget,
men ingen Anna med brännvin kom.
Och snart insomnade dryckeslaget.
Som djur de lågo där om varann.
De somnade, men de vakna åter,
då solen högt uppå fästet stod.
Nu Annas fader sitt brott begråter,
det hjälper ej om han gråtit blod.

Han skyndar ut för att söka Anna,
det var en kall, dystert vinterdag.
Helt plötsligt ses han förfärad stanna,
han blev som träffad utav ett slag.
Ty yti drivan han ser sin Anna
i trasig klänning, med bara ben.
Han tar sin hand uppå hennes panna.
Den var förfrusen och hård som sten.

»Nu har jag mördat mitt barn, min maka,
av mina vänner jag tar farväl.
Jag brännvin aldrig mer skall smaka,
o, Herre Gud, fräls min arma själ».
Och Gud hans blodröda synd förlåter,
nu är han frälst, men han skörda får
allt vad han sådde, allt vad han gråter.
Hans hjärta svider av djupa sår.